

til en betydelig Lønningsforhøielse for de menige Soldater. Der er et andet Forhold, som ikke har staaet rigtig klart for mig i denne Lov. Det er i § 10, hvor der er Tale om Sergenternes, Oversergenternes og Stabssergenternes Lønninger. Det er klart nok, hvilke Lønninger der er foreslaaet, men det er forefattet mig, at navnlig for Stabssergenternes og viftnok ogsaa for de Andres Bedkommende er der sat den samme Lønning som hidtil. Naar nu den høit ærede Krigsminister har forelagt os en Lillægslønningslov for Hæren, hvor der er Tale om disse Bestillingsmænd, maa denne Lov vel nærmest betragtes som en Lillægsløv til den nu bestaaende Lønningslov. Nu forekommer det mig rigtignok, at den ærede Minister ved Forelæggelsen af Lovforslaget sagde, at det skulde betragtes som en Lillægsløv til begge Lønningslove; men jeg synes, at det er underligt at vedtage en Lov om Lønningerne i Dag og saa komme med et Lillæg til denne Lov i Morgen. Forsaavidt altsaa de os nu forelagte Lønningslove skulde blive videre behandlede, hvad jeg haaber, antager jeg, at denne Lillægsløv kan bedst som et Vdringstillæg indfattes i denne Lov; thi saa har man begge Love samlede paa eet Sted. Med Hensyn til Stabssergenterne, og jeg tror ogsaa Overfyrværkerne, er det blevet mig meddelt, at der kommer, jeg vil just ikke sige et misligt Forhold, men et noget underligt Forhold tilfæde ved den Stilling, de for Fremtiden ville faae — dette vedkommer egentlig mere Loven om Hærens Ordning, men jeg skal ogsaa indfrænke mig til en kort Bemærkning derom — idet de hidtil have været fritagne for den egentlige Underofficerstjeneste, medens de efter det forelagte Lovforslag blive stillede lige med Underofficerer og derfor maa ske ogsaa komme til at forrette Underofficerstjeneste. Jeg veed ikke, om det er heldigt for dem, der hidtil have været frie, at de for Eftertiden skulle deltage i denne Tjeneste.

S. Madsen: Sa efterat den ærede sidste Taler har havt Ordet, kan jeg satte mig meget fort, thi jeg kan tiltræde Alt, hvad han har udtalt; kun et Par Bemærkninger skal jeg tillade mig at henvende til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Anshær). Jeg kan netop tale i denne Sag, ikke som den ærede sidste Taler, med Hensyn til Klager, der ere førte frem af Andre, men efter hvad jeg selv har erfaret; thi ogsaa jeg har staaet i Hærens Rækker. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds udtalte, at det vist vilde være godt, om Staten paatog sig at sørge for Soldaternes Forpleining i den Tid, de ere indkaldte til Tjeneste; i det Mindste opfattede jeg ham saaledes. Jeg vilde bestemt fraraade, at noget Saadant blev vedtaget; thi det er min Overbevisning, at det vilde blive til stor Fordærvelse for Folket og føre Bedragerier ind i Staten, som man skal søge at

undgaa. Jeg vilde endogfaa ønske, at man kunde komme saa vidt, at den Forpligtelse, der i det Mindste har været tilfæde i min Tid og vel ogsaa er det endnu, at saa længe man er paa Skolen, skal man nyde sin Middagspise hos Markentenderen; maa falde bort; thi det er uomstødeligt, at hvad der bydes Folk der, er næsten ikke spiseligt, derfor vil jeg bede Thinget dog at fritage os for en saadan Worden. Thi det er ikke let muligt, naar man staaar i Tjenesten, at klage til sine Foresatte med den Virkning, at der tages Hensyn dertil. Jeg veed, at der er ført Klager, og at Bedkommende saa har smagt paa Maden og sagt, at spise lader den sig dog viftnok, og for 12 Skilling kan man ikke vente at faae den synderlig god. Derfor beder jeg indstændig ærede Medlemmer i Salen om at se at faae de Militære fritagne for dette Forhold og virkelig faae dem lønede saaledes, at de kunne leve anstændig. Det ærede Medlem omtalte Officerernes Lønning og mente, at det skulde være saa forfærdelig overraskende at høre, at disse Lønninger ikke vare stegne mere end 6 pSt. siden 1842. Jeg skal dertil blot bemærke, at mig overraster det ikke i nogen høj Grad. Det ærede Medlem omtalte enkelte af Officerernes Lønninger, men glemte at nævne Lønningernes Størrelse. Oberstlieutenanternes Lønning er saaledes oppe i 2,200 Rb. Men jeg vil henstille til ærede Medlemmer i Salen og navnlig til dem af min Stand, om hvem det udbasunes i høie Toner fra alle Sider, at vi leve saa flot og have det saa godt, om ikke det store Flertal af os vilde bortbytte vor Stilling, om vedkommende Officer gav os 800 Rb., og om vi saa ikke vilde overlade ham hele Resten af Lønningen. Jeg synes dog, at dette er et slaaende Exempel paa, at den Lønning, vi byde vore Officerer, ikke er saa lille eller i saa høj Grad skandaløs, som det saa ofte udtales. Det var blot denne lille Bemærkning, jeg vilde henstille til nærmere Døveieelse.

J. Nee: Naar jeg har tilladt mig at begjære Ordet, er det for med et Par Ord at støtte de Udtalelser, der ere fremkomne, sigtende til at forhøie Lønnen for de Menige. Den Gang Hærløven i sin Tid var under Forhandling, blev der ført langvarige Diskussioner om dette Punkt. Den daværende Krigsminister, General Raasloff, havde foreslaaet 20 p. daglig, og der fremkom flere Forslag om betydelige Lillæg. Jeg støttede ved Afstemningen flere af disse Forslag. Til Slutningen kom der et Mæglingsforslag, der gik ud paa at forhøie Lønningen med 2 p., altsaa til 22 p. for de Menige og til 26 p. for Underforpøvalerne. Det var dette Forslag, som Krigsministeren gik ind paa, og som endelig blev vedtaget. Det forekommer mig, at naar vi nu skulle til at revidere Hærløven, bør vi forsøge at bevæge Ministeren til at gaa ind paa et yderligere Lillæg. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Anshær)